

Sygn. akt III Ca 1678/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Sądu Okręgowego Roman Troll

Sędziowie Sądu Okręgowego: Magdalena Balion-Hajduk

Marcin Rak

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2019 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielczej (...) im. F. S.

w G.

przeciwko D. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w R. Ś.

z dnia 13 czerwca 2018 r., sygn. akt I C 2145/16

1) **zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1. o tyle tylko, że:**

a) **w miejsce zasądzonych 34468,05 zł zasądza 31243,92 zł (trzydzieści jeden tysięcy dwieście czterdzieści trzy złote i dziewięćdziesiąt dwa grosze) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, nie wyższymi niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie, od 29 lipca 2016 r.;**

b) **oddala powództwo w pozostałej części;**

2) **oddala apelację w pozostałej części;**

3) **zasądza od pozwanego na rzecz powódki 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;**

4) **przyznaje kuratorowi pozwanego nieznanego z miejsca pobytu adwokat A. C. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w R. Ś. 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora w postępowaniu odwoławczym;**

5) **nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w R. Ś. 2444 zł (dwa tysiące czterysta czterdzieści cztery złote) z tytułu kosztów sądowych powstałych w postępowaniu**

odwoławczym, a związanych z wynagrodzeniem kuratora pozwanego nieznanego z miejsca pobytu oraz opłatą od apelacji, od której kurator pozwanego nieznanego z miejsca pobytu był zwolniony.

SSO Marcin Rak SSO Roman Troll SSO Magdalena Balion-Hajduk

Sygn. akt III Ca 1678/18

UZASADNIENIE

Powódka Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa im. F. S. w G. wniosła o zasądzenie od pozwanego D. K. 34468,05 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości określonej według stopy procentowej wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższymi niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu (29 lipca 2016 r.) oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu powódka wskazała, że udzieliła pozwanemu 36000 zł pożyczki z obowiązkiem spłaty w miesięcznych ratach, ale pozwany nie spłacał powstałego zadłużenia regularnie i po uprzednim wezwaniu do zapłaty wypowiedziała mu umowę, skutkiem czego niespłacona jej część wraz z odsetkami i kosztami została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności. Na zadłużenie pozwanego składają się: 31243,92 zł tytułem kapitału pożyczki, 1325,86 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie naliczonych do dnia wniesienia pozwu, 1753,57 zł tytułem odsetek zwykłych umownych oraz 144,90 zł tytułem opłat.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w R. Ś. z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty. W toku postępowania przed Sądem Rejonowym w R. Ś. ustanowiono dla nieznanego

z miejsca pobytu pozwanego kuratora w osobie adw. A. C..

Kurator pozwanego, w odpowiedzi na pozew, wniósł o oddalenie powództwa w całości, a na wypadek jego uwzględnienia o nieobciążanie pozwanego kosztami procesu na zasadzie art. 102 k.p.c. W uzasadnieniu wskazał, że umowa pożyczki została zabezpieczona ubezpieczeniem grupowym, a opłata za ubezpieczenie została pobrana jednorazowo w dacie wypłaty pożyczki (3585,60 zł), lecz powódka nie przedłożyła dokumentu, z którego wynikałoby, aby pozwany przystąpił do ubezpieczenia i jaki jest zakres zdarzeń objętych ubezpieczeniem. Postanowienia punktów 21. i 22. umowy pożyczki stanowią niedozwolone klauzule umowne. Powódka nie wykazała wysokości poniesionych kosztów windykacji, a obciążanie nimi dłużnika jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i narusza interes konsumenta.

W piśmie z 12 marca 2018 r. powódka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko. Wskazała, że nie nastąpiło żadne zdarzenie objęte ochroną ubezpieczeniową, a wskazane przez pozwanego postanowienia umowne nie stanowią klauzul niedozwolonych.

Wyrokiem z 13 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy w R. Ś. zasądził od pozwanego na rzecz powódki 34468,05 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, nie wyższym niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie, od 29 lipca 2016 r. (pkt 1.), zasądził także od pozwanego na rzecz powódki 12485 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2.) oraz przyznał kuratorowi pozwanego nieznanego z miejsca pobytu - adw. A. C. - 5904 zł wraz

z podatkiem od towarów i usług wynagrodzenia za pełnienie tej funkcji (pkt 3.).

Orzeczenie to zapadło przy następujących ustaleniach faktycznych: 29 kwietnia

2013 r. pomiędzy stronami została zawarta umowa pożyczki, na podstawie której powódka udzieliła pozwanemu 36000 zł pożyczki do 25 kwietnia 2023 r. W pkt. 7. umowy strony ustaliły, że pożyczka oprocentowana jest według zmiennej stopy procentowej ustalonej przez Zarząd Kasy, wynoszącej w dniu jej zawarcia 15% w skali roku. Pozwany zobowiązał się do spłaty pożyczki poprzez comiesięczne wpłaty w wysokości 580,14 zł, płatne do

25. dnia danego miesiąca. W pkt. 23. i 31. umowy wskazane zostało, że w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki należność z tego tytułu staje się w dniu następnym należnością przeterminowaną, a od niespłaconego w całości lub w części kapitału pobierane są odsetki według zmiennej stopy procentowej wynoszącej czterokrotność stopy

kredu lombardowego NBP i że zastrzega sobie prawo do wypowiedzenia umowy z trzydziestodniowym terminem wypowiedzenia i postawienia całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane, a także w przypadku, gdy pozwany nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim wezwaniu go listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. W przypadku zaległości w spłacie pozwany był zobowiązany do uiszczenia na rzecz powódki opłat za czynności windykacyjne: 1,5 zł za monit sms, 9,90 zł za monit telefoniczny, 35 zł za wezwanie pożyczkobiorcy do zapłaty

i zawiadomienie poręczyciela o przeterminowaniu, 150 zł za wizytę terenową. Zabezpieczeniem przyznanej pożyczki było przystąpienie do umowy ubezpieczenia grupowego, opłata za ubezpieczenie była płatna jednorazowo w dacie wypłaty pożyczki, a koszt zabezpieczenia wynosił 3585,60 zł. Pismem z 9 października 2015 r. powódka wezwała pozwanego do spłaty zadłużenia przeterminowanego z tytułu umowy pożyczki wynoszącego 914,22 zł, ponowiła wezwanie do zapłaty pismem z 3 listopada 2015 r., w którym wezwała pozwanego do spłaty zadłużenia przeterminowanego z tytułu umowy pożyczki wynoszącego 1422,17 zł

w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, zaś pismem z 28 grudnia 2015 r. powódka wypowiedziała pozwanemu umowę pożyczki, z zaznaczeniem, że cała niespłacona część pożyczki wraz z należnymi odsetkami zostanie postawiona w stan natychmiastowej wymagalności z upływem 30 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia umowy. Pozwany nie spłacił kapitału pożyczki (31243,92 zł).

Przy tak dokonanych ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy, przywołując regulację art. 720 § 1 k.c., art. 385¹ § 1, 2, 3 i 4 k.c., art. 6 k.c., art. 481 k.c. i art. 482 k.c., uznał żądanie powódki za uzasadnione, wskazując że postanowienia pkt. 21. i 22. umowy nie stanowią klauzul abuzywnych, gdyż ustalone w umowie odsetki za opóźnienie w spłacie pożyczki pozostają w zgodzie z zasadami współzycia społecznego, albowiem odpowiadają wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie obowiązujących w dacie zawarcia umowy pożyczki (czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego); opłaty za czynności windykacji nie zostały zaś zawyżone w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami

i nie naruszały interesów konsumenta (pozwanego), a strona powodowa dołączyła do akt sprawy wezwania do zapłaty z potwierdzeniami nadania korespondencji, czym udokumentowała poniesione koszty windykacji. Wskazał też Sąd Rejonowy, że pozwany przystąpił do umowy ubezpieczenia, a opłata za ubezpieczenie była płatna jednorazowo w dacie wypłaty pożyczki (koszt zabezpieczenia WALOR wynosił 3585,60 zł); strona pozwana podnosiła, że mogło dojść do zdarzenia ubezpieczeniowego, uzasadniającego wypłatę świadczenia, lecz wbrew ciężarowi dowodowemu nie przedstawiła jakiegokolwiek dowodu, który wskazywałby na tą okoliczność; zaś w dacie wypłaty pożyczki, powódce przysługiwało uprawnienie do pobrania należnej składki (poprzez potrącenie z kwoty przyznanej pożyczki), a zatem brak jest podstaw do żądania obniżenia zadłużenia pozwanego o wskazaną kwotę. Sąd Rejonowy zasądzając również odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty miał na uwadze zmiany w Kodeksie cywilnym

w sposobie liczenia odsetek umownych od 1 stycznia 2016 r.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych; składają się na nie 1724 zł tytułem uiszczonej przez powódkę opłaty sądowej od pozwu, 5904 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia kuratora, 4800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu oraz koszty uiszczonej przez powódkę opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. O wynagrodzeniu kuratora Sąd Rejonowy orzekł na podstawie § 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia

i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej.

Apelację od tego wyroku złożył pozwany, zastępowany przez kuratora procesowego, zaskarżając go w części dotyczącej pkt. 1. oraz 2., i zarzucając mu: naruszenie art. 385¹ k.c. do art. 385³ k.c.; sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych sądu I instancji polegającą na błędnym ustaleniu wysokości zobowiązania pozwanego, błędnym ustaleniu

wysokości kosztów poniesionych przez powódkę, błędnym przyjęciu, że zapisy umowy pożyczki nie stanowią klauzul abuzywnych; naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. poprzez dokonanie oceny dowodów wbrew obowiązкови wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, a w konsekwencji dokonanie błędnej oceny wysokości zobowiązania pozwanego.

Przy tak postawionych zarzutach wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa przy uwzględnieniu nadwyżki wpłaconej składki ubezpieczenia umowy pożyczki, odpowiednie zmniejszenie wysokości zobowiązania pozwanego uwzględniające art. 385¹ k.c. do art. 385³ k.c., uznanie postanowień umownych za niedozwolone, a w szczególności postanowień pkt 20., 21., 22. oraz 19. Wniósł także o przyznanie kuratorowi wynagrodzenia w postępowaniu odwoławczym oraz złożył ewentualny wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie jako bezzasadnej oraz zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i jako takie Sąd Okręgowy uznaje za własne. Sąd Rejonowy jednak nie ustalił w jaki sposób zostały wyliczone odsetki przywołane w pozwie.

W sprawie istotne jest, co wchodzi w skład kosztów windykacji wskazanych na 144,90 zł i jakie czynności powódka w tej części wykonywała. Powódka nie wskazuje, jakie czynności wykonywała w zakresie tych nazywanych windykacyjnymi i co składa się na żądane 144,90 zł - to uniemożliwia zasądzenie tej kwoty; niewystarczające jest bowiem samo wskazanie, zgodnie z treścią umowy, kosztów monitów sms, telefonicznych i wezwań do zapłaty, w sytuacji gdy powódka nie wskazuje, co składa się na wyliczoną przez nią kwotę z tytułu tych kosztów windykacji. W ten sposób bowiem uniemożliwia się weryfikację wskazanej przez powódkę kwoty, zaś przy kwestionowaniu jej przez pozwanego powódka powinna to także wykazać (art. 6 k.c.). Tego zaś zabrakło, a Sąd Rejonowy zupełnie bezzasadnie przyjął, że koszty te zostały wykazane dołączonymi wezwaniami do zapłaty z dowodami nadania; powódka przecież nie wskazuje co zalicza na te koszty zupełnie pomijając to w swoich twierdzeniach wskazując tylko kwotę /k. 1-4, 135-136/.

Podkreślić także należy, że Sąd Rejonowy w żaden sposób nie ustalał, jak zostały wyliczone odsetki karne za opóźnienie w płatności naliczone do dnia złożenia pozwu (1325,86 zł), a także 1753,37 zł z tytułu odsetek od kapitału głównego. Powódka także tej kwestii nie wyjaśniła i nie wskazała od kiedy i w jaki sposób skapitalizowała te odsetki, a także w jaki sposób je wyliczyła. Nie wynika to z przedłożonego przez nią wydruku z rachunku; nie podano nawet okresów dotyczących wyliczenia tych odsetek. Sąd Rejonowy nie był w stanie tego też zweryfikować. Pozwany kwestionuje zaś zobowiązanie także w tym zakresie, a brak przedstawienia tych danych uniemożliwia weryfikację naliczonych należności przez powódkę. Brak przedstawienia sposobu wyliczenia kwoty odsetek (za jakie okresy oraz od jakich kwot zostały wyliczone) uniemożliwia bowiem weryfikację przedstawionych przez powódkę kwot. Nie można tego zrobić samodzielnie, albowiem sąd mógłby naruszyć regulację art. 321 k.p.c. i wyjść ponad żądanie, gdyż jego wyliczenia niekoniecznie musiałyby się odnosić do okresu, za który powódka dochodzi skapitalizowanych odsetek. To też powoduje niewykazanie zobowiązania w tej części (art. 6 k.c.).

Przedstawiony przez powódkę wykaz operacji na rachunku pozwanego nie wskazuje sposobu wyliczenia odsetek dochodzonych pozwem, a także od jakich kwot był one liczone i z jakimi stopami procentowymi. W tym wykazie widnieją także naliczone opłaty prowizyjne, opłaty za monit telefoniczny czy wezwanie do zapłaty, koszty upomnień; znajdują się tam także opłaty za zmiany statutu pożyczki /k. 40-57/, o których powódka w ogóle nie wspomina w pozwie.

W apelacji strona pozwana powołuje się na abuzywność części postanowień umowy dotyczących zarówno kosztów windykacji, jak i wysokości odsetek. Nie ma to jednak znaczenia dla rozpoznania sprawy w sytuacji, gdy - jak już wyżej zaznaczono - w tej części powódka nie wykazała, co składa się na wysokość jej roszczenia, uniemożliwiając w ten sposób

jego weryfikację zarówno drugiej stronie, jak i sądowi. Sąd Rejonowy dlatego też nie wskazał sposobu wyliczenia tych odsetek, nie miał jak tego zrobić – mimo to niezasadnie zasądził te kwoty, pomimo niemożliwości ich weryfikacji przy zaprzeczeniu strony pozwanej.

W tym miejscu trzeba jednak zaznaczyć, że wprowadzone 1 stycznia 2016 r. do Kodeksu cywilnego regulacje prawne ograniczają żądania odsetkowe poprzez odsetki maksymalne (art. 359 § 2¹ i 2² k.c.), podobnie jest w przypadku należności odsetkowych za opóźnienie (por. art. 481 § 2¹ i 2² k.c.), gdzie wprowadzono odsetki maksymalne za opóźnienie. Dlatego też żądanie odsetek na przyszłość, od wniesienia pozwu, jest limitowane regulacją art. 481 § 2¹ i 2² k.c. W chwili zawarcia umowy maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie mogła zaś w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (por. art. 359 § 2¹

i 2² k.c. w poprzednim brzmieniu), a za opóźnienie należały się odsetki wg stopy wskazanej w umowie (por. art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu pierwotnym). Zastrzeżenia w umowie dotyczące ich wysokości są więc zgodne z tymi regulacjami.

Pozwany kwestionuje także dyspozycje pkt 19. umowy pożyczki, w którym znajduje się opłata przygotowawcza w wysokości 40 zł oraz prowizja z tytułu udzielenia pożyczki – 2880 zł, a także opłata za wypłatę pożyczki przelewem na konto zewnętrzne w wysokości 32,18 zł (aneks sporządzony 2 maja 2013 r., k. 33). W tym punkcie umowy wskazuje się także na koszty związane z ustanowieniem zabezpieczeń - jest to 3585,60 zł zabezpieczenia w postaci ubezpieczenia, albowiem weksel nie był wypełniony do tej umowy.

Jeżeli chodzi o opłatę przygotowawczą i prowizję z tytułu udzielenia pożyczki, to nie ma żadnych podstaw, aby zasadnie wskazywać na ich abuzywność. Kwoty te wynikają wszakże z umowy zawartej pomiędzy stronami, a opłata w wysokości 40 zł nie jest wygórowana za przygotowanie umowy, zaś prowizja za udzielenie pożyczki stanowi wyraźną kwotę wskazaną w umowie do zapłaty, na którą pozwany się zgodził, to około 8% wartości udzielonej pożyczki, a umowa została zawarta na 10 lat – wynagrodzenie w postaci prowizji, za korzystanie z kapitału powódki w tym okresie nie może być więc uznane za wygórowane. Strony mogą o tym postanowić {por. K. K.: [w:] Kodeks cywilny. Komentarz.

Tom IV. Zobowiązania. Część szczególna (art. 535-764⁹), pod red. M. H. i M. F., (...) z 2018 r., teza 7. do art. 720; J. G.: [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Tom

V. Zobowiązania. Część szczegółowa, pod red. J. G., (...) z 2017 r., tezy

8. i 9. do art. 720}. To samo dotyczy kosztu zabezpieczenia kredytu w postaci zawarcia umowy ubezpieczenia.

Pozwany, po potrąceniu opłaty za udzielanie ubezpieczenia oraz prowizji, otrzymał 29534,40 zł pożyczki na swoje konto do rozdysonowania. Zobowiązał się zaś do uregulowania powódce udzielonej pożyczki w wysokości 36000 zł wraz odsetkami we wskazanych w umowie ratach. Początkowo spłacał regularnie zobowiązanie do czerwca 2013 r., a w lipcu 2013 r. już opóźnił się o dzień ze spłatą pożyczki w części, w sierpniu 2013 r. dokonał niepełnej spłaty raty i od tego czasu spłacał raty w niepełnej wysokości, co zgodnie z umową musiało powodować naliczanie odsetek i pobieranie ich przy spłatach, przy czym spłaty

w niższych wysokościach rat nie pozwoliły na regulowanie w całości zarówno kapitału, jak i odsetek, a to powodowało dalsze zadłużanie.

Dokonane przez pozwanego spłaty zaliczone na kapitał pożyczki wynosiły 4755,98 zł /k. 40-57/ i w tej części, co do sposobu zaliczenia nie są podnoszone szczegółowe zarzuty. Nie można więc zasadnie twierdzić, że kwota ta powinna być jeszcze pomniejszona. Trzeba w tym miejscu zauważyć, że ubezpieczenie kredytu zostało zawarte z Towarzystwem (...), należności zostały uregulowane w całości, a jeżeli konieczny jest zwrot jakiejś kwoty z tytułu nieponoszenia odpowiedzialności przez to Towarzystwo, to tylko ono powinno je zwrócić, a nie powódka. Ta kwota bowiem wyszła z rachunku pozwanego na rachunek Towarzystwa (...). Nie ma więc możliwość pomniejszenia zobowiązania z tytułu umowy pożyczki o kwotę opłaty ubezpieczeniowej - wynagrodzenia za ponoszenie odpowiedzialności przez Towarzystwo (...).

Strona pozwana nie podnosi też żadnych szczegółowych zarzutów dotyczących niewłaściwości rozliczenia wpłat pozwanego, co do odsetek należnych na skutek nieterminowej płatności /k. 40-57/. Chodzi tu o wpłaty dokonywane w trakcie trwania umowy i rozliczanie ich przez stronę powodową, a został przedłożony szczegółowy rachunek w tej części, zaś strona pozwana tylko ogólnie podnosi zarzut niewykazania zobowiązania, nie podnosi natomiast szczegółowych zarzutów, co do dokonywanych rozliczeń w zakresie poszczególnych wpłat pozwanego. Taki ogólny zarzut w tej sytuacji nie może być skuteczny i nie może prowadzić do zakwestionowania sposobu zaliczenia wpłat dokonywanych przez pozwanego, który wszakże nie wypełniał zobowiązania zgodnie z zawartą umową i to zarówno w odniesieniu do terminów płatności, jak i wysokości rat.

Zgodnie z powyżej poczynionymi uwagami nie można więc przyjąć, aby strona powodowa nie wykazała wysokości zobowiązania co do należności głównej.

Odmienne natomiast sytuacja przedstawia się przy kwotach wskazanych w pozwie jako koszty windykacji i odsetek karnych za opóźnienie oraz odsetek od kapitału głównego, o tym była mowa wyżej. W tej części powódka nie wykazała swego roszczenia (art. 6 k.c.).

Zastosowana przez Sąd Rejonowy regulacja prawna, dotycząca art. 720 k.c., art. 385¹ § 1, 2, 3 i 4 k.c., oraz art. 481 k.c. i art. 482 k.c., jest prawidłowa co do należności głównej i naliczonych od niej odsetek od dnia wytoczenia powództwa, natomiast w pozostałej części powództwo nie zostało wykazane i powinno być oddalone na podstawie art. 6 k.c.

Dlatego też apelacja tylko w części okazała się zasadna, a w pozostałym zakresie jest bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., orzeczono jak w pkt. 1. w wyroku, a na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację w pozostałej części (pkt 2. sentencji) jako bezzasadną.

Orzekając o kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym (pkt 3. sentencji) Sąd Okręgowy miał na uwadze przegranie sprawy przez powódkę tylko w nieznaczej części (art. 100 zd. 2 k.p.c.), bowiem przegrała proces w 9%. Dlatego to na jej rzecz pozwany powinien zwrócić całość kosztów postępowania odwoławczego związanych z wynagrodzeniem jej pełnomocnika, a to 1800 zł zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz § 10 ust. 1 pkt 1 tego rozporządzenia.

Orzekając o kosztach postępowania odwoławczego związanych z wynagrodzeniem kuratora (pkt 4. sentencji) Sąd Okręgowy zastosował regulację art. 2 ust. 1 i 2 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 5 ust. 1 pkt 3 tej ustawy, gdyż należą one do wydatków. Koszty te wyliczone zostały na podstawie § 1 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w związku z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz § 10 ust. 1 pkt 1 tego rozporządzenia. Wynagrodzenie to wynosi w postępowaniu odwoławczym 720 zł, bowiem stanowi 40% stawki minimalnej wynoszącej 1800 zł.

Orzekając o kosztach sądowych (pkt 5. sentencji) Sąd Okręgowy miał na uwadze zwolnienie kuratora pozwanego od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od apelacji (art. 96 ust. 1 pkt 5 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych) wynoszącej 1724 zł oraz przyznane kuratorowi wynagrodzenie (720 zł). Orzeczenie w tej części zapadło w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 100 zd. 2 k.p.c. Na koszty sądowe składa się opłata od apelacji – 1724 zł oraz wynagrodzenie kuratora – 720 zł, łącznie jest to 2444 zł. Pozwany bowiem w znacznej części (91%) przegrał sprawę i powinien w całości ponieść tego koszty, a powódka przegrała ją tylko w nieznaczej części (9%).

SSO Marcin Rak SSO Roman Troll SSO Magdalena Balion-Hajduk